

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **D. B.**
zastoupený společností VECTIGALIA s.r.o., IČO: 03799808
se sídlem V Obilí 1230/44, Plzeň

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2016, č.j. 49650/16/5100-41451-806485

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, územního pracoviště pro Prahu 10 (dále jen „správce daně“) ze dne 4. 4. 2016 č.j. 2524832/16/2010-53522-110547, kterým správce daně dle § 106 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) zastavil řízení o žádosti žalobce o prominutí příslušenství daně (daňového penále) u daně z příjmů fyzických osob (dále jen „předmětná žádost“).
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že dne 24. 3. 2016 podal žalobce předmětnou žádost, v níž s odkazem na § 55a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“) ve vazbě na § 58 téhož zákona a

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

v návaznosti na § 259 až § 259c daňového řádu žádal o prominutí příslušenství daně - daňového penále sděleného (předepsaného) v období od 2007 do 2011. Jednalo se o penále na dani z příjmů fyzických osob (dále jen „DPFO“) za zdaňovací období r. 2003, 2004, 2005 a 2006. Správce daně prvostupňovým rozhodnutím řízení o předmětné žádosti zastavil, neboť ji vyhodnotil jako zjevně právně nepřipustné podání. V odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že daňový řád upravuje prominutí pouze úroků z prodlení, které vznikly až od roku 2015, zatímco žalobce požadoval prominutí dříve vzniklého penále na DPFO. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, v němž vyslovil nesouhlas s procesním ukončením řízení. Namítal, že správce daně věc po právní stránce nesprávně posoudil a označil prvostupňové rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Odkázal přitom na § 264 odst. 6 daňového řádu, z nějž dovodil, že podal-li předmětnou žádost o prominutí penále vyměřeného a předepsaného za účinnosti ZSDP, měla by být tato žádost na základě uvedeného ustanovení posouzena dle podmínek ZSDP. Dále žalobce v odvolání namítal porušení zásady materiální pravdy, zásady spolupráce a zásady poučovací.

3. Žalovaný dospěl k závěru, že správce daně postupoval správně, když řízení zahájené podáním předmětné žádosti zastavil. K odvolací námitce nesprávného právního posouzení uvedl, že institut individuálního prominutí příslušenství daně byl do daňového řádu zapracován zákonem č. 267/2014 Sb., kterým se mění zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 267/2014 Sb.“), konkrétně ustanoveními § 259a – 259c daňového řádu, která nabyla účinnosti 1. 1. 2015. Dle čl. VII. části čtvrté bodu 3 zákona č. 267/2014 Sb., lze žádat o prominutí penále vzniklého ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Úspěšně žádat o prominutí penále tak lze jen v případech, kde bylo penále oznámeno dodatečným platebním výměrem počínaje dnem 1. 1. 2015. Na penále sdělované a předepsané ještě dle ZSDP, stejně jako na příslušenství sdělené sice za účinnosti daňového řádu, ale před 1.1.2015 není možno daný institut aplikovat.
4. K argumentaci, v níž žalobce poukazuje na § 264 odst. 6 daňového řádu, žalovaný podotkl, že toto ustanovení upravuje jinou procesní situaci. Vyplývá z něj, že pouze řízení zahájená dle ZSDP před tím, než daňový řád nabyl účinnosti, se od účinnosti daňového řádu dokončí podle podmínek obsažených v dosavadních právních předpisech. Uvedené pravidlo tak platí i pro žádosti o prominutí příslušenství daně dle § 55a ZSDP, ale pouze pro ty, kterými byla zahájena řízení ke dni 1. 1. 2011. Pouze řízení zahájená podáním žádosti doručené správci daně nejpozději před datem nabytí účinnosti daňového řádu bylo možno vyřizovat dle pravidel ZSDP, na později podané žádosti nelze uvedené přechodné ustanovení aplikovat. Jeho základním cílem byla ochrana právní jistoty podatelů, kteří tak měli zachováno právo, aby byla věc rozhodnuta dle hmotněprávní úpravy platné v době podání žádosti, a to např. při podání žádosti o prominutí příslušenství daně, které podle daňového řádu nebylo možné. Předmětná žádost, byť označená jako žádost o prominutí penále dle § 55a ZSDP, nemohla být posouzena dle svého označení, neboť uvedený institut v daňovém řádu od 1. 1. 2011 neexistoval a od 1. 1. 2015 je aplikovatelný pouze na příslušenství daně, které vzniklo počínaje rokem 2015. Námitka vytýkající správci daně nesprávné právní posouzení je tak dle žalovaného nedůvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

5. K námitce vytýkající správci daně nedostatečné odůvodnění jeho rozhodnutí, a dále to, že nezohlednil skutečnost, že část příslušenství daně, o jehož prominutí bylo žádáno, byla vyměřena a předepsána dle ZSDP a část dle daňového řádu, žalovaný uvedl, že správce daně odůvodnil prvostupňové rozhodnutí dostatečně s ohledem na fakt, že se samotným meritem věci nezabýval, neboť dospěl k závěru, že byly naplněny podmínky § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu, tedy že se jednalo o zjevně právně nepřipustné podání.
6. Žalovaný neshledal v postupu správce daně porušení žalobcem zmiňovaných základních zásad daňového procesu. Správce daně neporušil zásadu materiální pravdy; předmětná žádost byla řádně posouzena. Žalobce též neuvedl, v čem konkrétně byla porušena zásada spolupráce či zásada poučovací. Správce daně poskytl žalobci přiměřené poučení o možnosti podat odvolání, čehož následně žalobce využil; ze spisového materiálu není zřejmé, že by spolupráce mezi žalobcem a správcem daně byla z jeho strany narušena.
7. K odkazu na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2015 č.j. 4 Afs 210/2014 – 57, z něhož žalobce dovozoval, že správce daně měl část žádosti o prominutí příslušenství daně vyměřeného v souladu s ustanoveními ZSDP posoudit dle § 55a ZSDP z toho důvodu, že jde o ustanovení pro žalobce příznivější než institut prominutí obsažený v § 259a až 259c daňového řádu od 1. 1. 2015, žalovaný sdělil, že žalobcem vytvořená konstrukce není přiléhavá. Nejvyšší správní soud se v dané věci zabýval smyslem, účelem a povahou daňového penále ve smyslu § 251 daňového řádu a posuzoval naprosto odlišnou procesní i skutkovou situaci.
8. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení prvostupňového rozhodnutí správce daně. V žalobě namítl, že žalovaný se dopustil nezákonného postupu, když v souladu s postupem správce daně dovodil, že předmětná žádost byla zjevně nepřipustným podáním dle § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu. Žalobce v této souvislosti poukázal na § 264 odst. 6 daňového řádu a závěry plynoucí z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2015 č.j. 4 Afs 210/2014 – 57, podle nichž má penále podle ZSDP povahu trestu a je třeba na ně aplikovat čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 a 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podle nichž se pro posouzení trestnosti činu a uložení trestu použije pozdější zákonná úprava, jestliže je to pro pachatele příznivější.
9. Žalobce konstatoval, že žádal o prominutí penále vyměřeného dle ZSDP za účinnosti zákona č. 267/2014 Sb., který do daňového procesu opětovně zavedl institut individuálního prominutí příslušenství daně. V souladu s výše uvedeným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu měla být předmětná žádost posouzena dle pozdější právní úpravy, tedy dle úpravy uvedené v daňovém řádu v jeho znění účinném od 1. 1. 2015, neboť se jednalo o postup pro žalobce příznivější. Žalovaný tedy v napadeném rozhodnutí nesprávně aplikoval právní předpisy a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, nesprávně jej vyložil, a dopustil se tak nesprávného právního posouzení. Při svém rozhodování také porušil celou řadu ústavně právních zásad, zejména právo na spravedlivý proces. V napadeném rozhodnutí se rovněž nedostatečně vypořádal s odvolací námitkou žalobce, když usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2015 č.j. 4 Afs 210/2014 – 57 bez bližší argumentace označil za nepřiléhavé dané situaci. Napadené

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

rozhodnutí zcela pominulo závěry výše uvedeného rozhodnutí, a je proto nepřezkoumatelné.

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě shrnul průběh daňového řízení a obsah podané žaloby. Dále odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ohledně námitky nesprávného právního posouzení věci žalovaný setrval na posouzení provedené v napadeném rozhodnutí, konkrétně odkázal na jeho str. 3. Zároveň odmítl argumentaci žalobce vztahující se k výkladu § 264 odst. 6 daňového řádu a tvrzení, že se jednalo o žádost dle § 55a ZSDP. Namítané ustanovení daňového řádu totiž upravuje jinou procesní situaci, než předpokládá žalobce, neboť se vztahuje pouze na řízení zahájená podle ZSDP před tím, než daňový řád nabyl účinnosti. Takové řízení se dokončí podle podmínek obsažených v ZSDP. Dále zopakoval argumentaci uvedenou v odůvodnění napadeného rozhodnutí a konstatoval, že na žádost o prominutí penále podanou po 1. 1. 2011, konkrétně 24. 3. 2016, nelze výše uvedené přechodné ustanovení aplikovat.
11. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě vyslovil nesouhlas s tvrzením žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. K žalobcem zmiňovanému usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2015 č.j. 4 Afs 210/2014 – 57 uvedl, že v něm obsažené závěry nejsou na posuzovaný případ použitelné, protože Nejvyšší správní soud řešil odlišnou situaci, kdy byl mezi stranami sporný výklad § 37b ZSDP a § 251 daňového řádu a kdy se jednalo o smysl, účel a povahu daňového penále. V projednávané věci však k takovému posuzování nedošlo vzhledem k tomu, že předmětná žádost byla správci daně doručena dne 24. 3. 2016, tedy v době, kdy daňový řád prominutí penále vůbec neupravoval a prominout je možné pouze úrok z prodlení vzniklý od roku 2015. Žalovaný zároveň odmítl, že by napadené rozhodnutí nebylo řádně odůvodněno.
12. V replce k vyjádření žalovaného žalobce toliko odkázal na text žaloby a konstatoval, že žalovaný nepředložil žádné další argumenty.
13. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu správce daně rozhodnutím řízení zastaví, jestliže jde o zjevně právně nepřipustné podání.

Podle § 264 odst. 6 daňového řádu žádosti o prominutí daně nebo příslušenství daně, žádosti o prominutí daňového nedoplatku, žádosti o posečkání daně nebo její zaplacení ve splátkách, které byly podány podle dosavadních právních předpisů a které nebyly vyřízeny do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se posoudí podle podmínek obsažených v dosavadních právních předpisech.

Podle čl. VII bodu 3 zákona č. 267/2014 Sb., žádat o prominutí penále lze pouze v případě penále vzniklého ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.
14. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

15. Námitka vytykající žalovanému, potažmo též správci daně nesprávné právní posouzení věci, není opodstatněná. Žalobce se mýlí, domnívá-li se, že správní orgány obou stupňů měly předmětnou žádost posuzovat podle ZSDP. Podstatné je nikoliv označení předmětné žádosti, ale skutečnost, že tato žádost byla podána za účinnosti daňového řádu. Nejedná se tedy o žádost, která by byla podána podle dosavadních právních předpisů (míněno dle ZSDP) *a která nebyla vyřízena do dne nabytí účinnosti daňového řádu*. Pouze na takové žádosti dopadá režim zakotvený v přechodném ustanovení § 264 odst. 6 daňového řádu, podle něhož je nutno takové žádosti posoudit podle podmínek obsažených v dosavadních právních předpisech.
16. Podle nové právní úpravy obsažené v daňovém řádu, jenž nabyl účinnosti od 1.1.2011, správce daně zcela pozbyl pravomoc rozhodovat o prominutí příslušenství daně (tedy i penále). Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 11. 2012 č.j. 1 Ans 13/2012 – 23, *„(n)ová právní úprava velmi omezila možnosti pro promíjení daně a jejího příslušenství; žádný správce daně již není zmocněn obecně závazným právním předpisem k promíjení (až na drobné výjimky u specifických platebních povinností). Ustanovení § 260 zmocňuje k promíjení pouze ministra financí; takový postup však není možno již po 1. 1. 2011 iniciovat žádostí daňového subjektu, ale jedná se výhradně o postup ex officio.“*
17. Je tak nutno konstatovat, že ke dni nabytí účinnosti daňového řádu pozbyl správce daně pravomoc rozhodovat o prominutí daňového penále, které bylo vyměřeno a sděleno daňovému subjektu za účinnosti ZSDP. Je sice pravdou, že s účinností od 1. 1. 2015 bylo do daňového řádu v důsledku jeho novelizace provedené zákonem č. 267/2014 Sb., vtčleno ustanovení § 259a, které opět umožňuje daňovému subjektu podat žádost o prominutí penále, zmíněný zákon však v přechodném ustanovení (čl. VII bod 3) výslovně stanovil, že *„žádat o prominutí penále lze pouze v případě penále vzniklého ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.“* Právní úprava platná a účinná v březnu roku 2016, tj. v době podání předmětné žádosti, tedy nepřipouštěla, aby daňový subjekt (žalobce) žádal správce daně o prominutí daňového penále, které mu bylo vyměřeno podle ZSDP v období od 2007 do 2011, a správce daně podle této právní úpravy neměl pravomoc rozhodovat o žádosti, kterou by se daňový subjekt domáhal prominutí penále vzniklého před 1. 1. 2015. Správce daně i žalovaný proto předmětnou žádost oprávněně posoudili jako zjevně právně nepřípustné podání.
18. Nedůvodná je též žalobní námitka poukazující na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný se v jeho odůvodnění vyjádřil k odkazu žalobce na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2015 č.j. 4 Afs 210/2014 – 57 stručně, ale zcela srozumitelně, když dovodil, že *„uvedená konstrukce není přiléhavá na nyní řešený případ. Nejvyšší správní soud se v dané věci zabýval smyslem, účelem a povahou daňového penále ve smyslu § 251 daňového řádu a posuzoval naprosto jinou procesní i skutkovou situaci.“* Takové zdůvodnění považuje soud za dostatečně určité a přezkoumatelné, neboť z něj lze seznat důvody, které žalovaného k vyslovení jeho závěru vedly. Soud má ve shodě se žalovaným za to, že závěry, k nimž dospěl ve zmíněném usnesení rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, nemohou nijak ovlivnit posouzení předmětné žádosti. To, že penále podle § 37b ZSDP je svou povahou trestní sankce, na kterou je (při stanovení penále) třeba aplikovat čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a

svobod, nic nemění na tom, že ve vztahu k žalobci bylo penále, jehož prominutí se domáhal předmětnou žádostí, dávno pravomocně vyměřeno (žalobce ostatně ani netvrdí opak). V souzené věci navíc ani neexistuje nová právní úprava, která by byla pro žalobce příznivější. Jak již bylo soudem konstatováno shora, daňový řád po novelizaci provedené zákonem č. 267/2014 Sb., sice s účinností od 1.1.2015 opětovně umožnil daňovému subjektu žádat o prominutí penále, nicméně podle čl. VII bodu 3 téhož zákona lze žádat pouze o prominutí penále vzniklého ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Soud k tomu na okraj dodává, že při hodnocení toho, zda je nová právní úprava pro adresáta právní normy příznivější, je třeba brát v úvahu právní úpravu jako celek, a nikoliv z ní účelově vybírat jednotlivá ustanovení.

19. Nekonkrétní tvrzení žalobce, že žalovaný při svém rozhodování rovněž porušil „celou řadu ústavně právních zásad, zejména právo na spravedlivý proces“, není způsobitou žalobní námitkou, na základě které by soud mohl přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí. Podle § 71 odst. 1 písm. d/ s.ř.s. má žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Přezkumné řízení soudní je založeno na zásadě dispoziční, z níž vyplývá, že specifikace konkrétních důvodů nezákonnosti, popř. nicotnosti napadeného rozhodnutí je úkolem žalobce a nikoliv soudu, který není oprávněn k tomu, aby tyto důvody za žalobce sám vyhledával či domýšlel. Jinými slovy řečeno, je věcí žalobce, aby v žalobě zřetelně vymezil rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí, jímž je soud vázán, a to uvedením konkrétních žalobních bodů (námitok) ve smyslu shora citovaného § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. Žalobce nicméně nespifikoval, které ústavněprávní zásady měl žalovaný porušit, ani to, v čem spatřuje porušení práva na spravedlivý proces. Naprostá obecnost a bezobsažnost uvedeného žalobního tvrzení brání tomu, aby se jím soud mohl blíže zabývat. Soud může, opět pouze ve zcela obecné rovině, konstatovat, že v projednávané věci neshledal, že by žalovaný či správce daně zatížili řízení závažnou procesní vadou, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c/ s.ř.s.).
20. Závěrem soud považuje za vhodné upozornit na relevantní judikaturu, z níž plyne, že v dané věci připadal v úvahu i jiný procesní postup správce daně, jak naložit s předmětnou žádostí. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 11. 2012 č.j. 1 Ans 13/2012 – 23 dovodil, že „(o)dložení žádosti (či podání) daňového subjektu přichází v úvahu tehdy, kdy správní orgán nemůže o takovém podnětu vůbec rozhodovat. Znamená to, že zmíněné podání vůbec nemůže vyvolat zahájení řízení, které zpravidla vyústí vydáním rozhodnutí. Takový byl i charakter Sdělení, jímž správce daně podání odmítl. Namítal-li žalobce, že správce daně měl vydat rozhodnutí o zastavení řízení, pak takový jeho postup by byla na místě tehdy, mohlo-li by jinak být výstupem z řádně zahájeného řízení i rozhodnutí žalovaného o věci samé. Tak tomu však v souzeném případě pro zákonnou zábranu být nemohlo“. Správný procesní postup správce daně tak měl vzhledem k nedostatku pravomoci o předmětné žádosti vůbec rozhodnout spočívat v odložení předmětné žádosti, nikoliv ve vydání rozhodnutí o zastavení řízení, které samo o sobě nutně předpokládá, že (nějaké) řízení již zahájeno bylo. Odlišný postup, který správce daně zvolil v nyní projednávané věci, však nemohl žádným způsobem zasáhnout do veřejných subjektivních práv žalobce. Jak ostatně v citovaném rozsudku konstatoval i Nejvyšší správní soud, „(i) kdyby teoretické úvahy přesahovaly do této kategorie a správní věda se přikláněla k závěru, že předmětná žádost ze dne 20. 6. 2011 zahájila

nějaké řízení, které měl správce daně pro ztrátu pravomoci zastavit, nemělo by to již vliv na zákonnost daného řešení do té míry a intenzity, že by pro nyní zvolené řešení Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu rušil.“ Ve shodě s právě uvedeným je Městský soud v Praze toho názoru, že rušit napadené rozhodnutí pouze z toho důvodu, aby správní orgán mohl následně předmětnou žádost odložit, by bylo projevem přepjatého formalismu, který je dle ustálené judikatury Ústavního soudu nepřipustný.

21. Protože soud v projednávané věci neshledal, že by žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí porušil v žalobě označená ustanovení právních předpisů, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobce i žalovaný vyjádřili svůj souhlas s takovým projednáním věci).
22. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 28. listopadu 2018

Mgr. Martin Kříž, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.